

Nyt på tværs

Tvær- Kulturelt CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent arbejde i Danmark

Nr. 2 – juni 2016 – 22. årgang

Eritreaner fik integrationspris

Der var knus og mange opmuntrende ord, da tidligere overrabbiner Bent Melchior overrakte Tværkulturelt Centers integrationspris Årets Krus – Årets Knus til Abel Zemhret fra Eritrea.

Side 2

TEMA

DERFOR ER VI HER

Flygtninge fortæller
fra Iran, Eritrea
og Myanmar.

Side 3-5

TEOLOGISK PERSPEKTIV:

Jeg var fremmed

Archdeacon John
Perumbalath, London.

Side 2

Burmeserne på Langeland

For 22-årige Orchid
Thein er den kristne tro
et bevidst valg.

Side 4

I ørkenen kan alt ske

Eritreansk familie opbygger
nyt liv på Lolland
efter traumatisk flugt.

Side 5

Sammen på tværs

Gudstjenester og mødesteder
på 43 sprog.

Side 6

Det startede med en sms

Sognepræst byder asylsøgere
fra nyåbnet udrejsecenter velkommen
i kirken.

Side 7

Gud er også her

Nydbøtte iranere på udrejsecenter
har ikke opgivet håbet.

Side 3

Unge tager ansvar

Dansk-iraker starter ungdomsgruppe
for flygtninge og danskere i Aarhus
ud fra menighed.

Side 8

Rumænerne i Isenvad

Rumænsk-ortodoks menighed har købt tidligere missionshus.

Side 7

Dråber i havet

Det handler om mennesker

Redaktøren har ordet

"Det er kun en dråbe i havet. Men havet er ikke det samme bagefter." Mange vil huske pave Frans' tankevækkende ord, da han efter et besøg i en flygtningelejr på den græske ø Lesbos tidligere på året tog 12 syriske flygtninge med tilbage til Vatikanet. Set i forhold til verdens 60 millioner flygtninge var pavens handling ubetydelig. Men for de berørte familier blev alt forandret.

Om få måneder er det 60 år siden, at Danmark modtog den første større gruppe flygtninge efter Anden Verdenskrig. Da den sovjetiske invasion i 1956 sendte over 200.000 ungarere på flugt, kom 1.000 flygtninge til Danmark med særtog og blev modtaget i Padborg med velkomsttaler, wienerbrød og varme smil. Danskerne vidste, hvad de var flygtet fra, og tog imod flygtningene med solidaritet og medmenneskelighed.

I dag oplever Europa den største flygtningekrise siden Anden Verdenskrig. Af de knap 160.000 flygtninge og migranter, der i årets første fem måneder satte livet på spil i overfyldte både på havet for at nå frem til fred og sikkerhed i Europa, er halvdelen syrere. De er flygtet fra terror og en blodig borgerkrig, der fortsætter på sjette år og igen kalder på international solidaritet og langsigtede løsninger.

Ind i den aktuelle virkelighed har pavens gestus en stærk signalværdi. Budskabet er utvetydigt: Der er plads til flere flygtninge i de europæiske lande og kirker. Der er altid andre muligheder end at bygge flere hegn og højere mure om landegrænser og menneskesind. Hvor der er vilje, er der vej. Her har kirkens folk et særligt ansvar for at gå foran og synliggøre den enkelte menneskeskæbne i flygtningestrømmen, så flere europæere forstår, hvad flygtninge flygter fra og drømmer om. Hertil kommer, at mange af de nyankomne ønsker at vide mere om den kristne tro og søger vores kirker. I Danmark koster det meget lidt for en dansker at være kristen. Som beskrevet i denne avis kan prisen være anderledes høj for flygtninge fra lande som Iran, Eritrea og Myanmar (Burma). Kristne flygtnings tro og frimodighed er med til at udfordre blufærdig dansk kulturkristendom. Hvad er det, der gør den kristne tro så attraktiv, at nogle mennesker er villige til at betale en meget høj pris og risikere personlig sikkerhed for at blive døbt? Kunne der være noget, vi har brug for at genopdage i vores egen tro?

Midt i en ophedet debat om flygtninge og migration må vi aldrig glemme, at det handler om mennesker. Mennesker, der har brug for medmennesker, der vil lytte og give opmærksomhed og fællesskab. Mennesker, der behøver frirum fra sorg og savn og tunge tanker. Vi kan alle være med til at gøre en forskel og vise de flygtninge, der krydser vores vej, at vi ikke er ligeglade.

Uden medmenneskelighed mister vi os selv. Når vi ser en flygtning i øjnene, får vi mulighed for at se os selv i den anden. Ansigtet gør medmennesket konkret. Og måske opdager vi, at vi behøver den anden for at forstå, hvem vi selv er, og hvad der er væsentligt og uvæsentligt på vores fælles livsrejse.

Birthe Munck-Fairwood

Eritreaner fik integrationspris

Prisen opmuntrer mig til ikke at give op

Jeg var fremmed

Gæstfrihed og marginalitet er tilbagevendende temaer i de bibelske tekster. I en tid hvor antallet af flygtninge i verden vokser, kan kristen spiritualitet ikke adskilles fra gæstfrihedens teologi, siger den anglikanske archdeacon John Perumbalath, der besøgte Danmark i marts som hovedtaler på Tværkulturelt Centers konference i København.

Den indisk-fødte teolog er kendt for sin evne til at gøre de bibelske tekster aktuelle og nærværende. I denne tid er det ham særligt magtpåliggende at minde om gæstfrihedens teologi.

– Flygtninge giver os mulighed for at møde Gud på nye måder. Den fremmede er Guds sendebud. Gud kommer til os i skikkelse af alle slags mennesker i nød. I den fremmede er det Gud selv, der spørger efter et hjem hos os. Udfordringen til os i dag er ikke blot at give flygtninge et sted at være, men at give dem et hjem – et trygt sted med omsorg for den enkelte.

– Vi har fået vores land og materielle velstand, fordi Gud vil os det godt. Men ikke kun os. Gud vil alle menneskers bedste. Den materielle side er vigtig i mødet med flygtninge og asylsøgere, der har mistet alt. Det forventes af kirken, at vi deler med mennesker i nød uden at få noget igen. Gud har erklæret sin solidaritet med de marginaliserede. Det udfordrer de veletablerede kirkesamfund, der kan have svært ved at forstå menneskers lidelser andre steder i verden.

Han minder om, at det bibelske bud om gæstfrihed også omfatter mennesker, vi ikke bryder os om eller er uenige med.

– I Guds rige er der hverken *insiders* eller *outsiders*. Sådan er det også i den kristne menighed. Spiritualitet er noget, kristne praktiserer sammen. Derfor er gæstfrihed en åndelig disciplin, der er lige så vigtig som vores bønsliv.

– Hvad der sker ude i verden bør påvirke os som kristne. Vi er alle lemmer på Kristi legeme. Smerte ét sted i kroppen påvirker hele kroppen. Når kristne lider ude i verden, lider de ikke alene. Som kristne har vi et håb. Håbet er uløselig forbundet med Kristi kors. For håbet findes midt i lidelsen.

At den aktuelle flygtningekrise rejser mange spørgsmål, medgiver han gerne.

– Vi kæmper alle med vores tro, når det brænder på. Men vi kan i det mindste være ærlige. Vi har ikke alle svar. Frygten kommer vi ikke udenom, når vores samfund er i hastig forandring. Men megen frygt er ubegrundet og kan tales ned med viden om fakta. Frygt er en følelse – ikke noget objektivt. Der er selvsagt også velbegrundet frygt. Men de dybere svar finder vi kun, når vi vover at stille ærlige spørgsmål.

I en tid med mange nyankomne flygtninge opfordrer han kirkerne til at nedbryde barrierer mellem vært og gæst.

– Gud har skabt den verden, vi deler med resten af menneskeheden. Alle mennesker har ret til et sted at være her i verden. Menneskeheden er på rejse sammen. Det handler om at se Guds billede i ethvert menneske. Også flygtninge er skabt med en gudsrelation og er Guds repræsentanter her på jorden. Flygtninges historie er også vores – de velbjærgedes – historie.

BMF

Dr. John Perumbalath er født i Indien og assisterende biskop i den anglikanske kirke i London. Han har boet i England siden 2001 og er medlem af den anglikanske kirkes synode og stiftsråd.

TEOLOGISK PERSPEKTIV

Abel Zemhret fra Ringsted har modtaget Tværkulturelt Centers integrationspris Årets Krus – Årets Knus 2016. Prisen blev overrakt af tidligere overrabbiner Bent Melchior på Tværkulturelt Centers forårskonference i København med temaet *Jeg var fremmed*.

Dansk netværk

Da Abel Zemhret fik asyl sidste år, blev han overflyttet til Ringsted, hvor han siden har gået på sprogskole og netop har afsluttet et svejskursus. Derudover er han frivillig i en genbrugsbutik, hjælper med vedligeholdelse af kirkens udenomsarealer og har været med til at starte et eritreansk fodboldhold. Et rengøringsjob i aftentimerne på en lokal tandklinik bliver der også tid til. Desuden er han efterspurgt som gæstelærer og har undervist såvel universitetsstuderende som kon-

firmander.

– Det er et år siden, jeg kom til Ringsted. Hvad har jeg nået på det år? Når man kommer som flygtning, må man tage små skridt ad gangen. I den første tid bestemmer man ikke selv. Derfor vil jeg gerne have et arbejde, så jeg kan klare mig selv. Måske som svejser et stykke tid. Jeg har noget erfaring fra Eritrea. Det bedste, man kan gøre, er at udvide sit danske netværk. Derigennem får man flere muligheder, siger han og lægger ikke skjul på, at han håber på tidspunkt at få mulighed for at læse videre.

– Det vigtigste for mig er at tjene Gud der, hvor jeg er, og være tro mod ham. Men skal jeg kunne hjælpe andre, må jeg have uddannelse. Allerhelst vil jeg læse Global Refugee Studies eller journalistik. Vi lever i en tid, hvor flygtninge står højt på den globale dagsorden. Den information, der gives om flygtninge i medierne, er ikke altid objektiv. Jeg har arbejdet som journalist i Eritrea og ved, at journalister har redskaberne til at nå ud til mennesker med både løgn og sandhed. I mit land gør journalister, hvad regeringen siger. Det handler ikke om, hvad der er sandt. I Danmark har journalister frihed til at fortælle sandheden. Jeg har selv været i fængsel i Libyen og udsat for tortur. Jeg ønsker at tale for dem, der ikke har nogen stemme. Journalistik

er et redskab, der kan bruges til at gøre en forskel i andre menneskers liv. Som flygtning er det min erfaring, at mange ved meget lidt om, hvorfor nogle mennesker bliver flygtninge. Jeg ønsker at bruge mit liv på at bære sandheden frem.

Fandt sig selv i kirken

Den kirkelige baggrund er den katolske kirke i Asmara, men i dag kommer Abel Zemhret også i folkekirken, hvor han blandt andet hjælper som frivillig tolk og koordinator for internationale gudstjenester. Han har også kontakt til den eritreansk-ortodokse menighed i København, som han lejlighedsvis besøger.

– Jeg vil gerne være tæt på Gud. Derfor er det vigtigt for mig at komme i kirken og bidrage med noget. Det var i kirken, at jeg fandt mig selv igen. I kirken betyder status ikke noget. Her er jeg ikke en flygtning, men Abel – en person med et navn.

BMF

Årets Krus – Årets Knus gives til en kristen flygtning, der har gjort en særlig indsats for at blive integreret i det danske samfund. Prisen består af krus, kurv og diplom.

Pr. 1. januar 2016 boede der 3.697 eritreanere i Danmark. Langt de fleste er kommet som flygtninge inden for de sidste to år. Sidste år fik knap 2.900 eritreanere asyl.

“ Når man kommer som flygtning, må man tage små skridt ad gangen.

Abel Zemhret
Flygtning fra Eritrea

“ Det vigtigste for mig er at tjene Gud der, hvor jeg er.

Abel Zemhret
Flygtning fra Eritrea

Fotos: BMF

Gud har ikke forladt os

Afviste asylsøgere på midtjysk udrejsecenter har ikke mistet håbet

På terrassen foran en af de lave bygninger giver beboerne høfligt hånd til de besøgende, der modtages med smil, kiks og saftevand i varm eftermiddagssol. Her har ingen travlt. Til forskel fra flygtninge med opholdstilladelse skal asylsøgerne på Kærshovedgård ikke integreres. Tværtimod. Den tvungne passivitet har til formål at motivere beboerne til at forlade Danmark frivilligt. For alle har fået endeligt afslag på asyl og opholder sig her, fordi de ikke medvirker til hjemrejse. Det betyder, at de har opholdspligt på centret, ikke får lommepenge og ikke kan komme i praktik eller aktivering. Alle har været i Danmark i en årrække - en enkelt i 15 år. Nogle har været fængslet og tortureret i hjemlandet. For andre indebærer det, at de er konverteret til kristendommen, i sig selv en alvorlig sikkerhedsrisiko, da de kommer fra lande, hvor det ikke er tilladt for muslimer at skifte tro. De er ikke i tvivl om, at et dansk udrejsecenter langt er at foretrække frem for det, der måtte vente i hjemlandet.

Houmans historie

Houman er 28 år, musiker og tidligere arkitektstuderende. Han kom til Danmark i 2010 og var en af de første, der flyttede ind på Kærshovedgård. Houman fortæller:

”Jeg voksede op i en større by i det sydlige Iran. Vi var muslimer, men min familie var ikke religiøs. Da jeg var barn, fortalte min mor mig om Jesus. Hun sagde, at han var en helt særlig person og Guds Søn. Jeg forstod ikke rigtig, hvad hun sagde. Måske vidste hun det heller ikke selv. Men hendes ord blev liggende i mit hjerte. Mens jeg læste på universitetet, fik min familie politiske problemer. Der skete mange ting. Som 22-årig blev jeg smidt ud af universitetet, og min bror og jeg måtte flygte ud af landet. Jeg kom til Danmark en måned før min bror. Han fik asyl, men jeg fik afslag.

De næste fire år boede jeg på et asylcenter i Hanstholm. Her mødte jeg en iraner, der inviterede mig med i kirke. Jeg var nysgerrig og sagde ja – hvorfor ikke? Det var som om jeg havde gået og ventet på at høre mere om den Jesus, min mor havde fortalt mig om. De næste syv måneder kom jeg i kirken hver søndag og fik undervisning af præsten, inden jeg blev døbt. Jeg fik lov at spille guitar i kirken og følte mig som en del af en stor familie. Den kristne tro var noget, jeg voksede ind i.

Men det var også en meget stressende tid. Jeg havde fået afslag på asyl og nægtede at skrive under på frivillig hjemrejse. Det ville være madness. Jeg ved, hvad jeg er flygtet fra.

Først sendte de mig til Sandholm. Nu er jeg så her. Jeg ved ikke, hvad der vil ske i morgen. Hver dag beder jeg til Jesus. Jeg er helt sikker på, at han hører mig. Jeg beder for os alle sammen her. Nogle gange er det hele overvældende. Ensomheden. Håbløsheden. Men når jeg læser i Bibelen, får jeg nyt håb. At være kristen handler om at være et lys for andre – også når man selv er under pres. Min mor bor i dag i USA og er netop konverteret. Hun siger, at min tro har inspireret hende.

En af de første dage her fik vi besøg af en præst. Han inviterede os hen i kirken og sagde, at han ville hente os. At komme i kirken giver mig ny styrke. I kirken føler jeg mig ikke som en flygtning. Efter en måned fik jeg lov at blive konfirmeret. Jeg havde meget brug for at bekræfte

Drømmen om asyl og opholdstilladelse i Danmark blafrer i den lune sommervind mellem de stadig halvtomme bygninger på Udrejsecenter Kærshovedgård, der ligger idyllisk omgivet af nyudsprungne skov og græssende sortbrogede køer få kilometer fra Ikast. Ifølge udlændingemyndighederne forventes beboerne kun at opholde sig her i kortere tid, inden de kan udsendes. Men de unge iranere, der tager imod på gårdspladsen, har ikke opgivet håbet. Blandt de knap 40 afviste asylsøgere, der foreløbig er overflyttet til det tidligere åbne fængsel, er en større gruppe nykristne iranere, der er blevet døbt i Danmark. De drømmer om en fremtid i et land, hvor de kan praktisere deres nyfundne kristne tro uden frygt for repressalier.

min kristne tro i kirken. Det var som om Jesus sagde til mig, at det her ikke er enden. Jeg skal bare holde ud lidt endnu. Så bliver det bedre.

Når jeg ser mennesker, der lever et normalt liv med arbejde og kæreste, spørger jeg somme tider Gud: Hvorfor ikke mig? Men jeg er taknemmelig for det, jeg har. Jeg er rask. Jeg taler flere sprog. Jeg har min musik og min guitar. Musikken hjælper mig til at stresses af. Og Jesus er her. Det er jeg overbevist om. Vi er ikke alene. Hvorfor skulle jeg så være bange? Jeg er i Guds hænder. Han kender min fremtid.

Yousefs historie

Yousef er 29 år og flygtede første gang fra hjemlandet Iran i 2004. Han søgte asyl i Danmark i 2010 og blev overflyttet til Kærshovedgård i april. Yousef fortæller:

”Den første dag kom en af dem, der arbejder her, og spurgte, om jeg havde kniv eller gevær. De er vant til at arbejde med kriminelle. Men vi er ikke kriminelle. Vi er asylsøgere. Jeg er her, fordi jeg har fået afslag på asyl. De danske myndigheder tror ikke på mig. Men jeg ved, hvad der skete i Iran. Også selv om jeg ikke kan bevise det.

Jeg har ikke valgt at blive muslim. Det er noget, jeg er født som. Min far praktiserede religionen meget og tog mig med i moskéen til de store højtidere. Da jeg blev ældre, meldte min far mig ind i en paramilitær ungdomsgruppe i moskéen. I vores kultur gør man, som ens forældre siger. Mange iranere føler sig presset ind i noget, de ikke har valgt. Derfor tager mange senere afstand fra religionen.

Efter 15 måneder fik jeg endeligt afslag på asyl. Jeg var meget bange for at blive sendt tilbage og tog ingen chancer. De næste tre år og otte måneder levede jeg under jorden. Jeg har sovet alle mulige steder, samlet flasker og haft alle mulige småjobs. På et tidspunkt mødte jeg

en kristen iraner, der opfordrede mig til at gå hen i kirken. – Der kan du finde fred, sagde han. Du behøver ikke at konvertere!

Der blev en god oplevelse. Folk smilede og sagde hej og kom hen og snakkede med mig. Jeg kunne også godt lide de kristne sange. Det var som om præsten talte netop til mig. Jeg fik lyst til at komme i kirken igen og høre mere om Jesus. Efter nogle måneder fortalte jeg præsten, at jeg ville døbes. Jeg fik en bibel og begyndte at læse. Særligt bjergprædikenen i Matthæusevangeliet talte til mig. Jeg fulgte også kirkens dåbsklasse i syv måneder. Da jeg blev døbt for snart et år siden, oplevede jeg en stor frihed. Jeg bar på megen smerte i mit liv. Da jeg fortalte min mor om dåben, sagde hun OK. Min mor har altid givet mig frihed til at være den, jeg er.

Da jeg blev døbt, besluttede jeg at melde mig til politiet i Sandholm. Jeg ville ikke være illegal længere. Efter fem måneder blev jeg sendt herover, selv om jeg havde fået lov at være dagelev på en kristen højskole. Men der var ikke noget at gøre. Politiet bestemmer.

Et udrejsecenter er et sted, hvor man lærer sig selv at kende og opdager sine grænser. Jeg tænker meget over mit liv. Men jeg bekymrer mig ikke på samme måde som før. Gud er min far. Han har ikke forladt mig. Jeg drømmer om en dag at få et stabilt liv, hvor jeg står op om morgenen, går i skole og kommer hjem om aftenen. Jeg vil bare gerne have lov at leve igen.

” **At komme i kirken giver mig ny styrke.**

Houman
Iransk asylsøger

Hvis man ikke kan rejse tilbage, hjælper det ikke, at politiet lægger pres på os og prøver at isolere os. De kan ikke isolere os fra kirken. Præsten kommer og besøger os, og i kirken inviterer danskerne os hjem til kaffe. Vi har også en Skype kirke. Jeg ved, at de kristne ikke vil svigte os. Vi er 15-20 kristne herude, der støtter hinanden. Selv hvis Danmark sender mig tilbage, vil jeg aldrig skjule min tro. **BMF**

Kærshovedgård: Udrejsecenter ved Ikast for udlændinge uden lovligt ophold i Danmark. Centret har plads til 600 beboere og drives af Kriminalforsorgen.

” **Et udrejsecenter er et sted, hvor man lærer sig selv at kende og opdager sine grænser.**

Yousef – iransk asylsøger

” **Jeg bar på megen smerte i mit liv. Da jeg blev døbt for snart et år siden, oplevede jeg en stor frihed.**

Yousef
Iransk asylsøger

Burmeserne på Langeland

22-årige Orchid drømmer om at kunne hjælpe andre børn og unge

Saw Soe Thein inviterer smilende indenfor i rækkehuset i Rudkøbing, hvor den gamle købstad byder sig til med sine smalle gader og idylliske bindingsværkshuse i høj sommersol. Kort efter ankomsten til det lille øsamfund for seks år siden kom den 50-årige burmesiske familiefar i praktik i en fiskeforretning på havnen. Her har han arbejdet siden. Hans kone Naw Kelly læser dansk på VUC og håber at kunne nedsætte sig som selvstændig syerske. Inden flugten til Danmark underviste den 54-årige kvinde i syning på KFUM i den tidligere hovedstad Rangoon og syr stadig det meste af familiens tøj.

Som mange kristne fra Myanmar (tidligere Burma) har familien betalt en høj pris for deres kristne tro. Saw Soe Thein og Naw Kelly tilhører karénfolket – et etnisk mindretal, der i mange år har kæmpet for politisk selvstyre og religionsfrihed og været udsat for massiv politisk og religiøs undertrykkelse. Fra barndommen i en lille landsby husker Naw Kelly den konstante frygt for regeringssoldaterne:

– Når soldaterne kom om natten, løb vi væk og gemte os. Somme tider skød de mennesker. Vi kunne aldrig være sikre. Derfor gik jeg ikke så mange år i skole. Jeg lærte tidligt at sy med mine hænder, så jeg kunne hjælpe min familie. Min oldefar var den første, der blev kristen i vores familie. Alle i vores landsby kom i kirken. Det var en lille bambuskirke, hvor vi sad på jorden. I kirken lærte vi, hvad Gud betyder, og hvordan man får Gud i sit hjerte, fortæller hun.

Mødtes i kirken

Parret voksede op i samme område og mødte hinanden i kirken. I 1989 blev de gift, men snart efter måtte de forlade landsbyen. Det var ikke velset, at Saw Soe Thein havde været på bibelskole og fortalte åbent om sin kristne tro. Efter en tid kom han videre til Malaysia, mens Naw Kelly blev i Rangoon med de to døtre.

– Vi rejste, fordi vi havde svære liv i vores land. De første fem år boede vi på kirkens område. Vi havde ikke noget hus og ingen penge. Det var meget svært med to små børn, fortæller hun. Saw Soe Thein supplerer:

– De kristne blev presset af regeringen. Jeg har oplevet meget. Men det svære har givet mig større tro på Gud. Gud hjælper os hele tiden. Jeg har altid kunnet tilgive mine fjender. Derfor er jeg ikke en bitter mand, siger Saw Soe Thein, der i dag er leder for en burmesisk menighed i Odense under Myanmar Christian Fellowship.

Familien Thein var blandt de første burmesiske kvoteflygtninge, der blev genbosat på Langeland for seks år siden. I dag er ægteparret og de to døtre June Esther (23) og Orchid (22) faldet godt til i det lille øsamfund, hvor de er aktive i det lokale kirkeliv ud fra pinsekirken i Rudkøbing. Hver anden søndag tager familien til Odense, hvor Saw Soe Thein leder en burmesisk menighed.

Lukket lejr

22-årige Orchid sidder og lytter opmærksomt til forældrenes fortælling. Hun husker stadig meget fra dengang:

– I 10 år sendte min far penge til os fra Malaysia. Men så blev der krig i Burma. Det blev meget farligt. Efter tsunamien i 2008 havde vi ikke kontakt med min far i lang tid. Et år senere kom vi til Malaysia, hvor min far var registreret som FN-flygtning. Vi boede syv mennesker sammen i en lille lejlighed. Men kun min far arbejdede, så det var meget svært at betale husleje og mad. Derfor fik min søster og jeg arbejde på en fabrik. Som mange andre arbejdede vi illegalt. Men en dag

“Jeg har altid kunnet tilgive mine fjender. Derfor er jeg ikke en bitter mand.

Saw Soe Thein – Flygtning fra Burma

kom politiet og omringede fabrikken. Jeg gemte mig og bad og bad, men de fangede os alligevel. Fordi vi var under 16 år, sendte de os til en lukket lejr i stedet for et rigtigt fængsel. Vi blev bundet sammen to og to. Nogle blev slået i ansigtet og sparket. Vi var meget bange. Vi havde ikke oplevet sådan noget før. Først vidste vores forældre ikke, hvor vi var. Men min far ringede til FN, der hjalp os, og efter halvanden måned fik vi lov at komme ud. Da vi kom hjem, kunne min mor næsten ikke genkende os. Vi bare spiste rigtig meget! Min far holdt en lille gudstjeneste, fordi vi var kommet ud og ikke var syge. Mange blev smittet med HIV eller malaria i lejren. Men da vi fik taget blodprøver, var der ingenting.

Til Danmark

På det tidspunkt vidste familien, at de skulle genbosættes i Danmark. Alligevel gik der flere måneder, inden de kunne rejse, fortæller Orchid.

– Mens vi ventede, boede vi hos en af min mors venner. Vi var meget bange for politiet og turde næsten ikke gå ud. Endelig en dag fik vi at vide, at vi skulle gøre os klar. Jeg bare græd af glæde, husker hun og fortæller om flyveturen til Billund og ankomsten til Rudkøbing den 29. april 2010.

– Alt var bare så anderledes. Vi var meget glade og taknemmelige for, at Danmark ville tage imod os og give os vores egen lejlighed. Men det var en helt anden verden. Der var så meget nyt at lære. Ikke mindst sproget var svært i starten. Vi var også meget bange for politiet. Jeg kan stadig begynde at ryste, når jeg går

forbi en politistation. Jeg har meget dårlige oplevelser med politiet. Min søster vil ikke huske det mere. Hun siger, at det giver hende dårlige følelser. Men jeg vil gerne have, at andre ved, hvordan det var. Danmark er et meget roligt land. Danskerne kender ikke vores problemer.

Gud hjælper

For Orchid er den kristne tro et personligt og meget bevidst valg.

– Jeg har lært, at Gud hjælper. Det er ikke bare noget, jeg har hørt fra mine forældres generation. Jeg har selv oplevet det. Derfor vil jeg gerne dele min tro med andre. Selv om man ikke kan se Gud, er han der jo altid. Jeg vil gerne være et lys i andres liv. Jeg blev meget glad, da en muslimsk veninde sagde til mig, at hun får ro i hjertet, når hun møder mig.

– Hver dag siger jeg tak til Gud for alt det, jeg har. Jeg beder også, inden jeg spiser. Jeg synes, det er mærkeligt, at man bare spiser i Danmark uden at sige tak til Gud. Jeg har selv oplevet i Burma, at vi ikke havde penge, når vi skulle spise. I Danmark kan man bare købe mad. Jeg fortæller mine danske venner, at det er vigtigt at huske at sige tak.

Præsten sagde velkommen

For den burmesiske familie har kirken været en vigtig indgang til det danske samfund.

– Vi var heldige, at vi hurtigt fandt en kirke, hvor præsten sagde velkommen. I kirken hjalp de os med at lære dansk og mange andre ting. Dengang var der ikke så mange mennesker i kirken, men da der kom flere asylcentre på Langeland, blev vi flere. I dag er vi flest mørkhårede! Min far spiller guitar, og jeg hjælper med børnekirken. Det var gennem kirken, at jeg kom på en kristen højskole, hvor jeg fik danske venner, fortæller Orchid, der også gerne hjælper med børnene i den burmesiske menighed i Odense.

– Min danske præst siger, at det er godt også at have fællesskab med nogle fra sit eget land. Man skal kende sin egen kultur. I dag går jeg på VUC og har en meget dansk hverdag. Men det er OK at have sin egen kirke og ikke altid være dansk.

Efter sommerferien håber Orchid at starte på pædagog-assistentuddannelsen i Odense.

– Jeg vil gerne hjælpe børn og unge, der har det svært, og være et forbillede for dem. Derfor går jeg heller ikke ud og fester og drikker, som mange gør i Danmark. Som andre unge drømmer hun om en dag at få sin egen familie.

– Når jeg engang skal giftes, tror jeg, at det bliver med en burmeser. Men det vigtigste er, at han elsker Gud. Og så skal han kende burmesisk kultur og have det godt med min familie. Ellers går det ikke.

BMF

Nyt bestyrelsesmedlem

Sproglærer **Hanne Thinggaard** (64) er valgt ind i Tværkulturelt Centers bestyrelse. Hun er uddannet cand. mag. og underviser flygtninge i dansk på Haderslev Sprogcenter. Hun afløser tidligere lærer Aase Birk Nissen.

Kender du en udlænding, som ...

- er interesseret i kristendom?
 - ønsker at blive bedre til dansk?
 - vil lære mere om det danske samfund?
 - vil være sammen med ca. 50 kristne danske unge i 5 mdr?
- Så er vores integrationslinje måske noget!

Luthersk Missions Højskole

Forstander Henrik Nymann Eriksen
Tlf.: 48 26 07 66 – www.lmh.dk.
Lærer på integrationslinjen: Kirsten Munk
Undervisning på farsi for iranere

Tolkning til farsi

Hvem er Yohana?

Eritreansk familie overlevede flugt gennem Saharas ørken

Hvem er Yohana? Den spinkle 25-årige kvinde stiller spørgsmålet med en blanding af smil og alvor. I den lyse stue på første sal i et ældre byhus i Nysted på Lolland fortæller billeder, ortodokse ikoner og døråbninger draperet med farvestrålende stoffer om den eritreanske families rødder i det gamle kristne kulturland på Afrikas Horn. Efter to år i Danmark er det vigtigt for Yohana Zemichael, at danskerne forstår hvem hun er, og hvorfor familien endte i Danmark. For der er uendelig langt fra hverdagen i et af verdens mest undertrykkende regimer til en fredelig dansk provinsby med nyudsprungne bøgetræer en tidlig sommerdag i maj.

Foto: BMF

Livet har lært den eritreanske familie ikke at tage hinanden for givet. Tre gange blev Yohana Zemichael og hendes mand adskilt under flugten, der endte i Danmark en julidag i 2014. Man mærker en særlig taknemmelighed, så snart man træder ind i den solfyldte lejlighed, hvor Yohana Zemichael bor sammen med sin mand Guesh Yohannes, sønnen Peter på et år og Yohanas lillesøster, der netop har fået asyl i Danmark. Guesh Yohannes serverer kaffe og nybagt pizza. Under flugten arbejdede den 31-årige tidligere politibetjent på en italiensk restaurant i Sudan og kan sit håndværk. I dag er han ved at afslutte sprogskolen og håber at komme i lære som mekaniker. Yohana ler:

- Min mand er ikke som andre eritreanske mænd. I vores land arbejder mænd ikke i hjemmet. Men Guesh hjælper mig. Vi hjælper hinanden med alting. Jeg er meget heldig. Mange mister hinanden under flugten. Vi fandt hinanden igen. Jeg siger tak til Gud hver dag.
- Hun taler allerede flydende dansk, selv om hun kun har gået på sprogskole i syv måneder på grund af barsel.
- Dansk er mit sjette sprog. Det er ikke så svært. Vi er også begyndt at tale dansk herhjemme, fortæller Yohana, der starter på VUC til august. Planen er en dag at søge ind på medicinstudiet.
- Jeg har altid drømt om at blive læge. Her i Danmark har man mulighed for at uddanne sig og læse videre. Hvis man ønsker noget, kan man arbejde på at opnå det.

Lærte at bede

Den kristne tro har altid været det faste holdepunkt i Yohanas liv. Forældrene tilhørte den ortodokse kirke, og Yohana voksede op som den ældste af seks søskende i en mindre by, hvor familien havde en restaurant.

- I vores by boede der både kristne og muslimer. Om søndagen gik næsten alle de kristne familier i kirke. Vi var mange børn, der gik i søndagsskole. Jeg husker det som noget dejligt og sjovt. Senere sang jeg også i kirkekor. Jeg elsker at synge. Mine forældre lærte mig at bede

hver morgen og aften. Når vi bad, sad vi på et tæppe på gulvet vendt mod øst. Vi lærte at takke Gud for vores familie, for maden og for livet, fortæller Yohana.

“ I ørkenen kan de sælge dig som appelsiner.

*Yohana Zemichael
Flygtning fra Eritrea*

Hun var kun 16 år gammel og lige færdig med gymnasiet, da hun blev gift med Guesh.

- Vi havde kendt hinanden i ni måneder. Guesh var politibetjent og kom og drak te i vores restaurant. Derefter begyndte kærligheden! Kærlighed spørger ikke, hvor gammel du er. Min far sagde, at jeg selv måtte bestemme. Hvis jeg ikke var blevet gift, var jeg blevet indkaldt til værnepligt i nationaltjenesten på ubestemt tid. Det bliver alle unge, når de er færdige med gymnasiet.

Flugten

Men allerede en måned efter brylluppet blev parret adskilt.

- I vores land kan alt ske. Jeg har ikke lyst til at huske. Men jeg vil gerne, at danskerne skal forstå, hvorfor vi er her, siger Yohana og fortsætter:
- Det var ikke vores mening at komme til Danmark. Da Guesh forsvandt, fik jeg mange problemer. Politiet kom og gennemsøgte vores hus. Min onkel betalte penge. Efter to år fik min familie mig til Sudan, hvor Guesh arbejdede på en restaurant. Vi var lykkelige for at være sammen igen, men vi var meget bange for politiet, for vi havde ikke opholdstilladelse.

Parret var i Sudan i et år, inden det lykkedes at skaffe penge til at rejse videre gennem Saharas ørken til Libyen og derfra med båd til Italien.

- Turen gennem Sahara tog 10 dage. Ude i ørkenen kan de gøre hvad som helst. Nogle bliver ofre for illegal organhandel. De kan sælge dig som appelsiner. Vi var 200, der rejste sammen i otte lastbiler. Nogle klarede ikke turen. I vores lastbil var vi 31. Efter nogle dage blev vi overgivet til libyske mænd, der tog alt fra os og efterlod os i ørkenen. Vi var meget sultne. Først efter flere dage kom de tilbage. De ville tage pigerne. Mange bliver gravide i ørkenen og kender ikke deres børns far. Vi råbte og skreg og slog fra os med flasker, som vi havde fyldt med sand. Jeg takker Gud for, at der ikke skete mig noget. De tog kun min vielsesring.

- I ørkenen kan man blive dræbt, hvis man har et kors om halsen. Alligevel havde vi alle vores kors. Vi vidste, at Gud ville hjælpe os. Vi følte os aldrig forladt af Gud.

- I Libyen tog de Guesh fra mig. I 45 dage vidste jeg ikke, hvor han var. Jeg så ham først igen den morgen, vi skulle med båd til Italien. Det var et mirakel, at vi fandt hinanden. Vi var 500 i båden. Vi lå oven på hinanden og lignede ikke mennesker. Guesh blev tvunget ned i lastrummet, mens jeg var heldig og fik lov at komme op på dækket. Vi bare bad til Gud og sang de sange, vi kendte fra vores kirke. Selv om vores forældre ikke vidste, hvor vi var, vidste Gud det. Efter ni timer blev vi

“ I Danmark er vores liv blevet lyst igen.

*Yohana Zemichael
Flygtning fra Eritrea*

samlet op af et italiensk skib. Alle råbte og klappede af glæde og sagde tak til Gud, husker Yohana.

Få dage senere lykkedes det parret at komme videre op gennem Europa.

- Vi betalte penge til en mand, der ordnede det hele. Vi ved ikke, hvor vi har været. Vi var meget trætte og kendte ikke Europa, fortæller Yohana.

Fængslet i Danmark

I Danmark blev de tilbageholdt af politiet, der tog fingeraftryk og sendte dem videre til registreringscentret Sandholm i Nordsjælland.

- Men vi kendte ikke vejen og endte i Stockholm. Vi troede, det var samme land. Efter halvanden måned blev vi sendt tilbage til Danmark, hvor politiet satte os i fængsel. I et fængsel tænker man mange tanker. Vi var meget nervøse for at blive sendt tilbage. Men efter tre dage fik vi lov at komme ud og søge asyl, forklarer Yohana.

En uge senere blev parret overflyttet til et asylcenter i Nordjylland, hvor de fik asyl efter kun to uger. Halvanden måned senere fik de deres første lejlighed i Nysted på Lolland.

- Vi kunne næsten ikke fatte, at det gik så hurtigt for os. Andre venter i måneder og år. I Danmark er vores liv blevet lyst igen. Det bedste er, at her er fred. Men vi savner vores familie meget. Halvdelen af os er stadig i Eritrea. Vi drømmer om den dag, hvor vores land bliver frit, så vi kan se vores familie igen.

Venner fra kirken

På Lolland fik familien kontakt med en kirke efter et par uger.

- En dame inviterede os. Selv om vi ikke forstod sproget, kunne vi læse fra danskernes ansigter, at vi var velkomne. En dansk kirke er lidt forskellig fra vores kirke, men det betyder ikke noget. Til vores gudstjeneste er der flere præster og diakoner. I en dansk kirke er der kun én præst. Men folk er meget venlige, og en familie hjælper os med computer og papirer. Vi er heldige, at vi altid har nogen, vi kan ringe til, siger Yohana.

Til jul og påske tager familien ind til den eritreanske menighed i København, der låner en kirke på Vesterbro.

- I år var vi 1.200 påskemat. Vi startede lørdag aften og fortsatte indtil klokken fem næste morgen. Det gav os en helt særlig følelse. En gang imellem har vi brug for at være sammen med andre fra vores land. I Nykøbing er vi begyndt at samles søndag eftermiddag for at bede, synge og lære hinanden om Bibelen. Bagefter spiser vi sammen. Når man har været på den samme vej i livet, forstår man hinanden. Mange eritreanere har været fængslet. De husker den dag, de kom ud af fængslet. Den dag inviterer de deres venner og holder en fest. Men selv om vi har vores egen menighed, vil vi gerne fortsætte med at komme i en dansk kirke. I kirken møder vi vores danske venner. Og selv om vi er ortodokse kristne, er det den samme Gud og den samme bibel.

BMF

Bliv kontaktfamilie

23 nye kontaktfamilier på et år. Det er resultatet af et nystartet tværkirkeligt projekt. Tværkulturelt Kirkeligt Netværk i Kolding, hvor projektets frivillige koordinator Elsebeth Fischer-Nielsen samler kontaktfamilier til halv-årlige temaaftener med erfaringsudveksling. "Kontakt-familieordningen er vigtig for at udlændinge oplever, at vi vil dem, og at nogle er parat til at hjælpe dem med alt det praktiske og uforståelige i hverdagen," siger hun.

Rumænerne i Isenvad

Rumænsk-ortodoks menighed har købt nedlagt missionshus

De ortodokse kirker kan ses som den lutherske kirkes bedsteforældre. Derfor er der inspiration at hente i den ortodokse tradition - også for folkekirken. Det mener Fader Casian Silviu, der kom til Danmark for seks år siden sammen med sin kone Gabriela Casian for at opbygge en rumænsk-ortodoks menighed i Midtjylland. I dag er omkring 500 rumænere tilknyttet menigheden, der har egen kirkebygning i Isenvad ved Herning.

For tre år siden købte menigheden det nedlagte missionshus i den lille midtjyske by Isenvad. Fader Casian Silviu viser med tydelig stolthed rundt i det ombyggede kirkerum, der med forgyldte ikoner og ortodoks ikonostase hver søndag danner rammen om den tre timer lange gudstjeneste på rumænsk. Menigheden har for nylig fået tilladelse til at bygge ud, så det røde murstenshus om kort tid også udefra vil ligne en rigtig kirke med tårn, apsis og tre kors på muren.

Selv om den hundrede år gamle bygning havde behov for omfattende istandsættelse, er det en stor lettelse for den rumænske menighed at være herre i eget hus, fortæller Fader Casian. Hans kone supplerer:

– Det er lidt svært altid at være gæster. Når man låner en kirke, skal man hele tiden passe vældig meget på, at der ikke er noget, der går i stykker, eller der kommer stearin på gulvet. Nu slapper vi mere af, forklarer Gabriela Casian, der er ansvarlig for mange af de praktiske opgaver i menigheden. Den 33-årige præstekone er uddannet tekstilingeniør og arbejder i dag som selvstændig skrædder med speciale i rumænske folkedragter. Det kan bedre end et ingeniørjob forenes med et travlt præsteliv, forklarer hun med et smil.

Startede fra nul

For seks år siden kendte det rumænske præstepar ikke meget til Danmark. Blot at det var deres biskops ønske, at de skulle opbygge en menighed i Midtjylland for de mange rumænere, der var taget til Danmark for at arbejde, siden Rumænien i 2007 blev medlem af EU.

– Vi valgte ikke Danmark. Biskoppen valgte. Inden vi rejste, var jeg i praktik hos biskoppen i Stockholm i to måneder for at lære om livet og mentaliteten i Skandinavien, fortæller Fader Casian Silviu.

I Danmark startede vi helt fra nul uden hverken menighed eller kirke og kun med en enkelt kontaktadresse. Gennem en dansk præst fik vi lov at leje sognehuset i Faurholt. Til den første gudstjeneste var vi fem personer. Vi havde ikke bil, så vi gik de syv kilometer derud med ikoner og alt, hvad vi skulle bruge.

Siden er der sket meget. For fire år siden blev den rumænsk-ortodokse kirke godkendt som trossamfund i Danmark, og året efter købte menigheden i Midtjylland det nedlagte missionshus. I dag deltager mellem 40 og 60 rumænere i den ugentlige gudstjeneste.

hertet, siger Fader Casian Silviu, der glæder sig over de mange børnefamilier i menigheden. Han forklarer, at mens rumænere i Sydeuropa ofte lader deres børn blive i hjemlandet, er mønstret anderledes i Nordeuropa. Her kommer hele familier. For mange vil Danmark blive deres nye hjemland

– Familierne ved, at de altid kan kontakte præsten, hvis de har problemer. At være præst er ikke bare et job. Det er 24 timer i døgnet og et livskald. Jeg går altid i præstedragt, så alle kan se, at jeg er præst. Det er danskerne ikke vant til, men mange smiler og hilser på gaden. Også muslimer genkender mig. Hvordan går det med kirken, spørger de.

Det ombyggede kirkerum dannede for nylig rammen om en ungdomskonference, der samlede 150 unge fra menigheder i Danmark, Norge og Sverige til gudstjenester, trossamtaler og sociale aktiviteter. Menigheden i Isenvad har nær kontakt med andre rumænsk-ortodokse menigheder i Skandinavien, og netop sammenholdet mellem de unge er vigtigt for kirkens fremtid, understreger Fader Casian Silviu.

Barn i kommunisttiden

Han voksede op i kommunisttiden i en mindre by nær grænsen til Moldova. Faren var brandmand, men selv om det ikke var tilladt for offentligt ansatte at gå til gudstjeneste, kom familien ind imellem i kirken.

– Min far var ikke bange for at gå i kirke. Men regeringen havde informanter alle vegne, så vi snakkede ikke om kristendommen derhjemme. Det var også farligt at bede. Hvis børn fortalte om det i skolen, blev det betragtet som indoktrinering og straffet.

– Mange familier arbejder meget og har ikke fri hver søndag. De kommer, når de kan. I Rumænien gik nogle i kirke på grund af deres bedsteforældre. I Danmark kommer de, fordi de oplever et behov indefra – fra

Han var 8 år, da den rumænske diktator Ceausescu blev afsat i 1989. Herefter var der større frihed, og allerede som 14-årig vidste Fader Casian Silviu, at han ville være præst.

– Gennem et kursus i kirken for børn og unge fik jeg et nært forhold til præsten, som jeg blev meget inspireret af, fortæller Fader Casian, der har en mastergrad i teologi og har taget en del af sin teologiske uddannelse i byen Sibiu i Transsylvanien, hvor han også mødte studerende fra Vesten. Han er levende interesseret i mødet mellem forskellige kirketraditioner og håber, at den rumænske menighed med tiden vil kunne inspirere danskernes trosliv.

– Noget særligt i vores tradition er respekten for kirkens hellige mænd og kvinder. Gennem dem kan vi lære Gud bedre at kende. Med deres eksempel kan de lære os at kæmpe mod synden og leve, så vores liv bærer

“Når vi tænder det hellige lys påskemat, falder livet på plads.

Fader Casian Silviu

Foto: BMF

frugt for Gud. Det er ikke nok at kende Gud i Det gamle og Det nye Testamente. Vi må også mærke Gud inde i os.

I den ortodokse kirke er påsken den vigtigste højtid. Når vi tænder det hellige lys påskemat, falder livet på plads. Kristus er opstået. Opstandelsen giver alle mennesker håb. Påskemat ved vi, at der er en løsning på alle vores problemer. I år var vi 450 til gudstjenesten påskemat. Det er et helt særligt øjeblik, som vi meget gerne vil dele med danskerne. *BMF*

Der bor godt 23.000 rumænere i Danmark. Langt de fleste er ortodokse kristne. De betjenes af otte præster, der holder gudstjenester i 14 menigheder ud over landet. Menighederne hører under det rumænsk-ortodokse patriarkat i Skandinavien.

Det startede med en sms

Sognepræst byder afviste asylsøgere velkommen

Da de første afviste asylsøgere flyttede ind på det nyåbnede udrejsecenter Kærshovedgård i Midtjylland i april som en del af udmøntningen af regeringens seneste asylpakke, bippede en sms fra København ind på mobiltelefonen hos Lindvig Osmundsen, sognepræst i Bording syv kilometer fra det tidligere åbne fængsel. Flere af de nye beboere havde i længere tid haft deres gang i en kirke, hvor de havde deltaget i dåbsundervisning og var blevet døbt. Kunne han tage kontakt? Siden er det gået stærkt i det lille midtjyske sogn, fortæller sognepræsten.

– De første beboere var kristne iranere fra et udrejsecenter i Nordsjælland. Jeg tog ud og fik en snak med dem. De ville meget gerne i kirke, så vi hentede dem den næste søndag. Ved gudstjenesten havde jeg dem fremme og bød dem velkommen i kirkens fællesskab. Jeg præsenterede dem ved navn og fortalte, hvem de var, hvor de nu boede, og at de var vant til at komme i kirken. Siden har 10-15 asylsøgere deltaget i gudstjenesten. En frivilliggruppe fra menigheden henter dem i privatbiler, for de har ingen transport derude. Det er ikke noget problem at få frivillige. Folk gør det med glæde og entusiasme, for nu sker der noget

med god mening i. Nogle har allerede inviteret asylsøgerne hjem til kaffe eller frokost. Vi er også begyndt med bibelstudium torsdag eftermiddag, hvor vi læser Lukasevangeliets. De læser på farsi og vi læser på dansk. Så taler vi om teksten, forklarer Lindvig Osmundsen, der tager opgaverne i den rækkefølge, de melder sig.

– Vi har haft et møde med ledelsen på centret, der er positive over for kirken. De kan mærke, at beboerne bliver glade, når de har været hos os. På centret har de meget stramme rammer. De beboere, der ikke skriver under på en kontrakt om frivillig hjemsendelse, har ikke mange muligheder. De har et sted at være, får tre måltider om dagen og kan komme og gå, som de vil. Men ingen lomme penge. Ingenting.

– Som kirke er vi velkomne til at lave aktiviteter for beboerne, så længe det sker uden for centret. Det gør vi så. Om vi med tiden kan løfte en større opgave, tør jeg ikke sige. Foreløbig har jeg 20 navne på kristne derude. Det er mennesker, der ikke har gjort andet, end at Danmark ikke vil have dem. Lige nu holder vi på med det, vi kan – at tage imod asylsøgerne i vores fællesskab og skabe små frikvarterer for dem. *BMF*

Pinse på 50 sprog

Ved pinsens gudstjenester blev der læst tekster på mindst 50 forskellige sprog i kirker ud over landet. I Ølby Kirke ved Køge var Renmei Kokholm, der er lærer på en nærliggende privatskole, en af syv læsere.

”Da jeg var henne i kirken for at aftale vores søns dåb, spurgte præsten, som jeg ville læse på kinesisk pinsedag. Jeg blev meget glad! Jeg er kristen, så selvfølgelig ville jeg det. Mine bedsteforældre flygtede i sin tid til Danmark, fordi de var kristne og blev forfulgt. Det var dejligt at få lov at læse i kirken. Jeg tror, vi vil komme lidt oftere i kirken fremover.”

Renmei Kokholm

Menighed inviterer flygtninge

Integration er fælles ansvar, mener dansk-irakisk socialrådgiver fra Aarhus

Der var både brun sovs og humus på menuen, da Farah Karyo for tre år siden blev gift med danske Anders Maagaard.

– Vi ønskede at blande de to kulturer. I min kultur holder man for eksempel ikke taler til et bryllup, men det er vigtigt i Danmark, så de danske taler blev oversat til arabisk på storskærm. Senere dansede vi arabisk kædedans, fortæller Farah med et smil, mens hun skænker frisklavet te i taglejligheden i Aarhus Midtby.

I mange år brugte den 28-årige dansk-iraker megen energi på at blive så dansk som muligt.

– Jeg var 11 år, da jeg kom til Danmark fra Jordan sammen med min mor og lillesøster. Min far havde fået asyl året før. I den by, hvor vi boede de første år, var alle de andre børn på skolen danskere, så det gik stærkt med at lære sproget. Det var vigtigt for mig at være

som de andre og ikke skulle stå ud. I mange år syntes jeg, at det var pinligt at tale arabisk foran mine venner.

I dag oplever hun det ikke længere udelt positivt, når danske venner fortæller, at de ikke kan mærke på hende, at hun kommer fra et andet land.

– Hvorfor er det noget positivt? Selv om jeg ved, at det er velment, bliver jeg lidt provokeret. Min mand arbejder på en skole for asylbørn og er meget interesseret i Mellemøsten. Han synes, det er rigtig sejt, at jeg kommer fra en anden kultur. Det har fået mig til at åbne mere op. I og med at min egen kultur er blevet en større del af mig, ønsker jeg også, at mine danske venner ser det. For det er jo hverken forkert eller flovt at have en anden kultur.

To kulturer

De seneste års intense debat i medierne om flygtninge har gjort, at Farah Karyo Maagaard er begyndt at tænke mere over sin egen baggrund.

– Debatten påvirker mig meget. Jeg synes, at den måde, flygtninge bliver omtalt på, er unfair. Jeg ser en helt anden side. De her mennesker har oplevet store lidelser. Somme tider tænker jeg, at det lige så godt kunne have været mig, der havde skullet flygte over havet. Med min baggrund har jeg let ved at identificere mig med dem, der kommer i dag.

Egentlig er det lidt af en tilfældighed, at hun i dag arbejder professionelt med integration.

– Jeg havde været frivillig på Blå Kors sommerlejr i flere år og havde lyst til at arbejde med misbrugere. Derfor læste jeg til socialrådgiver. Da jeg blev færdig, søgte jeg lidt bredere – og endte i en integrationsafdeling. Her oplevede jeg pludselig, at min baggrund var en ressource. Mange flygtninge fra Syrien er rigtig glade for, at jeg taler arabisk. Så behøver vi ikke tolk, og de kan være mere fortrolige. Det er meget de samme ting, der fylder for dem som for irakere – ISIS og de mange bombeangreb. Når syriske forældre er bekymrede for, om deres børn kan klare sig her, kan jeg bruge mig selv og fortælle, at jeg selv kom hertil som barn og har taget en uddannelse. Jeg kan mærke, at mange har tillid til mig. Jeg står lidt midt imellem, fordi jeg kender to kulturer indefra og ved, når der er nogle ting, som måske lige skal forklares lidt ekstra.

– De fleste syrere er muslimer. For mange er det noget positivt, at jeg er kristen. De er vant til at bo sammen med kristne og kan ofte bedre relatere til kristne end til folk, der ikke har nogen religion.

Aftensmad og bingo

For snart et år siden fik Farah Karyo Maagaard sammen med sin mand idéen til at starte en ungdomsgruppe (klynge) for flygtninge og danskere ud fra Aarhus Valgmenighed, hvor parret er aktive medlemmer. Fra sit arbejde vidste Farah, at mange flygtninge savner relationer med jævnaldrende danskere.

– Vi er en stor menighed med en masse unge, men det er sjældent, at man ser udlændinge. Vi ville gerne være med til at tage ansvar for, at flygtninge får et godt liv i Danmark. Derfor tænkte vi, at det ville være godt, hvis flygtninge kunne lære nogle flinke danskere i menigheden at kende. Vi kalder vores klynge ”Ahlam”, der betyder velkommen på arabisk. I dag er vi 20-25 danskere og flygtninge, de fleste fra Syrien og

Eritrea. Inden vi startede, tog vi kontakt til Dansk Flygtningehjælp og fik en liste med telefonnumre på unge flygtninge, der havde lyst til at møde andre unge. Jeg ringede rundt og inviterede dem til aftensmad og bingo hjemme hos os. Første gang kom der 12 flygtninge. I dag er vi så mange, at vi er flyttet over i kirken. Selv om de fleste er muslimer, er det ikke noget problem. Somme tider kommer flygtningene med lektier, som vi hjælper med. Nogle har spontant dannet venskaber på tværs, hvor man besøger hinanden privat. For dem, der taler arabisk, betyder det meget, at jeg kan tolke. De oplever, at jeg er en af dem. Nogle gange sætter vi arabiske sange på og danser. Det synes jeg er dejligt.

– Når jeg sidder i en stor gruppe og taler arabisk, ser mine danske venner en anden side af mig. Det har været sundt for mig. Gennem det her lærer jeg mig selv bedre at kende og kan kombinere de to sider af mig selv.

Beder for flygtninge

For Farah er den kristne tro en hjælp til at kunne rumme de mange menneskeskæbner, hun møder i kontakten med flygtninge både professionelt og i menigheden.

– Når jeg hører om alt det, der sker med mennesker ude i verden, er der en, jeg kan bede til. Jeg kan også bede konkret for de flygtninge, jeg møder. Fordi jeg tror på Gud, har jeg et håb.

– Min mand og jeg kunne godt tænke os at tage til Jordan i en længere periode og lave noget frivilligt arbejde. Der er så meget liv og energi i Mellemøsten. Mange kristne har mistet meget, fordi de tror på Gud, men de er ikke vrede eller bitre. Deres stærke vidnesbyrd er meget opmuntrende. Vi kan lære en masse af de kristne i Mellemøsten.

BMF

“ Med min baggrund har jeg let ved at identificere mig med de flygtninge, der kommer i dag.

Farah Karyo Maagaard
Socialrådgiver – født i Irak

Foto: BMF

Tvær- KultuRElt CENTER

Netværk for
tværkulturelt kristent arbejde

Ryesgade 68 C · 2100 København Ø · Tlf. 3536 6535

E-mail: info@tvaerkulturelt-center.dk
www.tvaerkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231
Giro 7707231 (korttype 01)

Koordinator: Cand.mag. Birthe Munck-Fairwood

Sekretær: Cand.theol. Ann Juul Kjestrup

Regnskabsfører: Ilse Due

Medlemsorganisationer og -menigheder:

Organisationer: Promissio (tidl. DEM) • Indre Mission

Organisationsstøtte: Samvirkende Menighedsplejer

Brødremenighedens Danske Mission • Luthersk Mission

Menigheder m.fl.: Abildgård Kirke, Frhvn. • Adventskirken, Vanløse
Ansgar Kirke, Aalborg • Apostelkirken, Kbh. • Avedore Kirke, Bellahøj/
Utterslev Kirke • Bethlehemskirken, Kbh. • Bistrup Kirke • Borris Kirke
Brøndby Strand Kirke • Brønderslev Kirke • Bråby Sogn • Buddinge
Kirke • Bårse-Beldringe Sogn • Christians Kirke, Christianshavn
Christians Kirke, Århus • Christianskirken, Fredericia • Christianskirken,
Kgs. Lyngby • Christianskirken, Sønderborg • Dronninglund Kirke
Egvad Sogn • Emdrup Kirke • Enghave Kirke, København • Fakse
Kirke • Fjeldstervang Kirke • Folkekirkens Tværkulturelle Center i Ribe
Stift • Fredens-Nazaret Sogn, København • Frederikssund Kirke
Garnisonskirken • Gellerup Kirke, Brabrand • Gl. Haderslev Kirke
Gilleleje Kirke • Gistrup Kirke • Glostrup Sogn • Greve Sogn Græsted
Sogn • Grønnevang Kirke, Hillerød • Haderslev Domsogn • Hadsund
Kirke • Hannerup Kirke, Fredericia • Haraldskirken, Gladsaxe • Hasle
Kirke, Århus • Haslev Kirke • Hellevad Menighedsråd • Hemmet Kirke
Hendriksholm Kirke, Rødovre • Herlev Kirke • Herstedøster Kirke
Hillerød Sogn • Hillested- Skørtinge Pastorat • Hirtshals Kirke
Hjortkær Sogn • Holstebro Kirke • Husumvold Kirke, Brønshøj
Hvidbjerg, Lyngs og Jegindø Sogn • Hvidovre Kirke • Hyltebjerg Kirke,
Vanløse • Højelse Sogn International Church of Copenhagen
Jakobskirken, Roskilde • Jesuskirken, Valby • Jetsmark Kirke
Karlsunde Strandkirke • Kastrup Kirke • Kgs. Lyngby Sogn
Kildebrønde Sogn, Greve • Kingo-Samuel Sogn, Kbh. • Knudsker Sogn
Korsvejskirken, Kastrup • Kundby Sogn • Kvaglund Kirke, Esbjerg
Kong-Svine Pastorat • Lerup-Tranum Pastorat • Lindehøj Kirke,
Herlev Lindholm Kirke, Nørresundby • Lundehus Kirke • Lyng Kirke,
Fredericia • Løsning-Korning Sogneklad • Margrethe Sogn, Aalborg
Mørkhøj Kirke • Nathanaels Kirke, København • Nexø Kirke • Nyvang
Sogn, Kalundborg • Nørre Løgum Kirke • Nørre Snede Kirke
Nørrelandskirken, Holstebro • Nørremarkskirken, Vejle
Opstandelseskirken, Albertslund • Præstebro Kirke • Rindum Sogn
Ringive Sogn • Ringkøbing Kirke • Ringsted Sogn • Risbjerg Kirke,
Hvidovre • Roskilde Domsogn • Rødovre Kirke Rønne Kirke • Samso
Pastorat • Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring • Sct. Clemens Kirke,
Randers • Sct. Hans Kirke, Odense • Sct. Jacobi Kirke, Varde • Sct.
Jørgensbjerg Sogn, Roskilde • Sct. Marie Kirke, Sønderborg • Sct.
Michaelis Kirke, Fredericia • Sct. Nicolai Sogn, Vejle • Sct. Pauls
Kirke, Kbh. • Sct. Pauls Kirke, Århus • Sct. Peders Sogn, Randers
Silkeborg Kirke • Simeon Skt. Johannes Sogn • Simon Peters Kirke,
Kolding • Skanderup Kirke • Smørum Kirke • Snebjerg Kirke
Solvang Kirke, København • Sommersted-Oksenvad Pastorat • Struer
Kirke • Sundby Sogn • Sæby Kirke • Søborggaard Sogn, Gladsaxe
Søllerød Kirke • Sønderbro Kirke, Horsens • Søndermarkskirken,
Viborg • Tagensbo Kirke, Kbh. • Timotheuskirken, Valby • Toreby Sogn,
Nyk. F. • Tveje Merløse Sogn • Tystrup Kirke Tåstrup Nykirke • Vejleå
Kirke, Ishøj • Vesterbro Sogn • Viby Kirke, Århus • Videbæk Pastorat
Vigerslev Kirke • Vildbjerg Kirke • Vindinge Sogn • Vipperød Pastorat
Vodskov Kirke • Vor Frue Kirke, København • Vor Frelsers Sogn, Chr.
havn • Værløse Sogn • Zions Kirke, Esbjerg • Ølgod Valgmenighed
Ølsted Sogn • Aaby Kirke, Aabybro • Århus Bykirke • Det Mellemkirkelige
Udvalg i Helsingør Stift Mødestedet - Kirkens Indvandrerarbejde på
Vesterbro • Mødested Amager

Associerede medlemmer: Bethel World Mission Church • Chinese
Church in Copenhagen • Church of Love Denmark • Church on the
Rock, Valby • Den Etiopisk-Ortodokse Menighed, Århus • Den
Koptisk-Ortodokse Kirke St. Marie & St. Marcus • Emmanuel -
Etiopisk Kristent Fællesskab, Kbh. • Frikirken i Løgstør • Fælles-
kirken, Ølstykke • God's Ambassadors International, Avedore
Gospel Church International • Int. Temple Bridge Ministries • Living
Word Empowerment Center, Lyngby • PERKI/Indonesisk Kristent
Fællesskab • International Christian Community • Int. Evang. Kirke,
Skanderborg • Mar Mari's Assyriske Menighed, Århus
Myanmar Christian Fellowship • Narrow Gate Church • Resurrection
Int. Chr. Center • Revival Ministry DK • Serbisk-Ortodoks Menighed,
Odense • St. Alban's Anglican Church • Svenska Gustafskyrkan
Zion Temple Denmark • Det Danske Bibelselskab

Tværkulturelt Centers bestyrelse

Tidl. konsulent i UNICEF Adnan Dahan (formand) • Sproglærer Hanne
Thinggård, Christiansfeld • Tværkulturel konsulent Krista Rosenlund
Bellows • Agronom Tesfu Ghebru • Sognepræst Inge With
Johannesen • Tidl. chefkonsulent George Thomas • Sognepræst
Lisbeth Thomsen • Lærestud. Nikolaj Hauge Thormann

Nyt på tværs

Ansvarshavende redaktør: Netværkskoordinator Birthe Munck-Fairwood

Redaktionspanel: Pædagog Gladys Bediako Bruun

Tværkulturel kirke- og kulturmedarbejder Elizabeth Padillo Olesen

Sats og repro: minigrafisk

Tryk: Color Print A/S, Mors

Nyt på tværs udkommer 4 gange om året og er gratis. Frivilligt abonnement: 100 kr.

JA TAK. Jeg/vi vil gerne modtage
Nyt på tværs gratis fremover.

**Jeg/vi vil gerne modtage Nyt på tværs
fremover og betale FRIVILLIGT
ABONNEMENT på 100 kr.**

Navn:

Adresse:

Sendes til Tværkulturelt Center, Ryesgade 68 C, 2100 Kbh. Ø